

10 Οκτωβρίου 1990

Το Επιλητάριο

Λόγου και Οικολογίας

Τεύχος Δ'

ΚΑΤΙ ΣΑΝ EDITORIAL...

Μαζευτήκαμε λοιπόν τέσσερις φίλοι, ο Αδάμ, ο Βασίλης, η Γιόλα και ο Δέδες και αποφασίσαμε να εκδώσουμε ένα έντυπο - αυτό που κρατάτε στα χέρια σας - πολιτικού, κοινωνικού, οικολογικού και πολιτιστικού προβληματισμού προσπαθώντας να αναδείξουμε κάποια θέματα ή κάποιες ειδήσεις και ειδησάρια που δε φαίνονται ή δεν ακούγονται στον καθημερινό έντυπο και ηλεκτρονικό τύπο. Η προσπάθεια μας απευθύνεται σε κάθε φοιτητή αλλά και κάθε σκεπτόμενο πολίτη που έχει βαρεθεί έντυπα κονσέρβα ή έντυπα που βγαίνουν και κατόπιν χάνονται. Επενδύοντας σε τούτο το τετρασέλιδο τον προσωπικό μας χρόνο και το μικρό μας κορβανά θέλουμε να πιστεύουμε ότι θα είναι μια προσπάθεια που θα αντέξει στο χρόνο (και στο χρήμα) και θα εμφανίζεται τακτικά σε κάποια στέκια της Θεσσαλονίκης κάνοντάς σας να σκοντάψετε πάνω μας και πάνω σε θέματα που μας απασχολούν και που τελικά ίσως αποδειχθούν ζωτικά για όλους μας.

Η συντακτική ομάδα
 Γιόλα Κουτσοπούλου
 Αδάμ Χαρβάτης
 Βασίλης Μοναστηριώτης
 Δέδες Λιώνης

Η ΕΜΠΕΙΡΙΑ ΜΙΑΣ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ

Στις 30 Νοέμβρη οι άστεγοι φοιτητές και άλλοι νέοι που κατοικούν στο κατειλημμένο νεοκλαστικό της παραλιακής λεωφόρου Νίκης 39 θα παραδώσουν το κτίριο στις Πανεπιστημιακές αρχές. Αυτήν την απόφαση πήρε η συνέλευση της κατάληψης μετά τις τελευταίες δικαστικές διώξεις που εξαπέλυσαν εναντίον των καταληψιών οι Πανεπιστημιακές αρχές.

Η κατάληψη κλείνει στις 15 Νοεμβρίου 5 χρόνια. Τότε, το Νοέμβριο του '85, κανείς δεν περίμενε πως θα κρατούσε τόσα χρόνια. Κι αυτό γιατί δεν ήταν μέσα στις βλέψεις του κόσμου όταν την ξεκίνησε. Ήταν συνέπεια μιας μακρόχρονης κουβέντας γύρω από το στεγαστικό που είχε ξεκινήσει μέσα στον κόσμο που κινούνταν στο χώρο των συσπειρώσεων και των αυτόνομων ομάδων. Παρόλα αυτά ακόμη και στον κόσμο που την ξεκίνησε υπήρχαν δύο οπτικές. Από τη μια η

Α. Νίκης

άποψη να μπουέ για να καταδείξουμε το στεγαστικό πρόβλημα και μια πιθανή λύση του. Κι από την άλλη υπήρχε κάποιος κόσμος που έλεγε να κρατηθεί το σπίτι.

Τελικά το σπίτι κρατήθηκε όχι απλά κάποιους μήνες αλλά κάποια χρόνια αποτελώντας έτσι την πιο μακρόχρονη κατάληψη της Ελλάδας. Η κατάληψη αυτή όχι μόνο έλυσε το στεγαστικό πρόβλημα των συγκεκριμένων ατόμων αλλά στόχευσε στο να καταδείξει πως η κατοικία είναι κοινωνικό δικαίωμα και αγαθό, όπως το δικαίωμα στη γνώση ή την περίθαλψη, και όχι εμπόρευμα. Κι αυτό στην κατεύθυνση δημιουργίας ενός κινήματος αποκεντρωμένου και αμεσοδημοκρατικού για την επίλυση του στεγαστικού.

Μιλήσαμε με τη Μαρίνα που έμενε σ' αυτό τα δύο τελευταία χρόνια.

Ερώτηση:

Πώς οδηγηθήκατε στην απόφαση να φύγετε;

Απάντηση:

Αυτή η απόφαση είναι αποτέλεσμα πάρα πολλών παραγόντων. Καταρχήν να πούμε πως το ότι ζήσαμε 5 χρόνια σ' αυτό το σπίτι έγινε σε πείσμα των καιρών.

Το κτίριο ήταν βέβαια πανεπιστημιακό (ένα ιδιοκτησιακό καθεστώς δηλαδή βολικό σε αντίθεση με τον ιδιώτη που είχαν να αντιμετωπίσουν άλλες καταλήψεις που λήξανε γρήγορα). Όμως το πανεπιστήμιο έδειξε κι αυτό ότι δεν το ευχαριστεί ιδιαίτερα η κατάληψη. Επί πρυτανείας Φατούρου υπήρξαν πάρα πολλές προσπάθειες να διωχθούμε, απλά ήταν όλες καλυμμένες. Γιατί τι άλλο επιδιώκει όταν κόβεις το ρεύμα και το νερό; Το πρόβλημα του νερού τελικά λύθηκε, το ρεύμα όμως κόπηκε (πρόβλημα που το αντιμετωπίσαμε μόνοι μας).

Οι προσπάθειες να μας διώξουν συνεχίστηκαν βέβαια ποικιλοτρόπως. Ακολουθούν επερωτήσεις στη Βουλή, δημοσιεύματα στον τύπο συκοφαντικά για να καταλήξουμε στο Φλεβάρη του '89. Τότε επί πρυτανείας Τρακατέλη το Πανεπιστήμιο στέλνει ένα εξώδικο προς έναν από εμάς και "κατά παντός άλλου υπευθύνου". Σε

αυτό το εξώδικο απαντήσαμε 74 άτομα μ' ένα άλλο εξώδικο όπου καλούσαμε το Πανεπιστήμιο να συζητήσει μαζί μας. (Είμασταν άτομα που έμεναν τότε ή είχαν μείνει παλιότερα στο σπίτι ή είχαν συμπαρασταθεί στην κατάληψη κι αναλάμβαναν όλοι μαζί την ευθύνη).

Ο "διάλογος" ξεκίνησε. Και τρεις μέρες μετά την εκλογή της νέας κυβέρνησης μας ήρθε ένα χαρτί στο σπίτι: αστική δίωξη για το κτίριο που θα εκδικαζόταν στις 24 του Μάη φέτος. Ακολουθούν παρέμβαση συμπάραστασης του συλλόγου φοιτητών ιστορικού-αρχαιολογικού, αναβολή της δίκης, κλήση από τον εισαγγελέα τον Ιούνη για συστάσεις καταρχήν και τελικά οι ποινικές διαδικασίες κινούνται το Σεπτέμβρη (πάλι σε εξεταστική περίοδο κάτι που όπως φαίνεται ουδόλως ένοιωσε το Πανεπιστήμιο που κατά τ' άλλα νοιάζεται για την "πρόοδο των φοιτητών του). Δημοσιεύεται η πρόθεση του εισαγγελέα να εκκενώσει βίαια το κτίριο. Μετά απ' αυτό η συνέλευση της κατάληψης αποφασίζει να έρθει σε συμβιβασμό με το Πανεπιστήμιο και να οριστεί χρονοδιάγραμμα αποχώρησής τους.

Ερ.: Ας μείνουμε λίγο ακόμη στην εσωτερική ζωή του σπιτιού και στα προβλήματα που ανέφερες.

Απ.: Κοίταξε, κατά καιρούς το σπίτι περνούσε κρίσεις εσωτερικές. Ας μην κοροϊδευόμαστε και μ' ένα μόνο συγκάτοικο δημιουργούνται προβλήματα, έστω και τον κολλητό σου, πόσο μάλλον με 30. Όταν αυτά συνεχίζονται κι από την άλλη μεριά εκλείπουν άλλα πράγματα, δηλ. η κοινή ζωή... τα κοινά γλέντια... οι συνελεύσεις, τα προβλήματα αυξάνουν. Ετσι παλιότερα είχαν γίνει κάποιες συνελεύσεις τριών, τεσσάρων ημερών για το τι θα κάνουμε με το σπίτι και τη ζωή του. Μέχρι και πρόταση να κλείσει το σπίτι υπήρξε χωρίς να υπάρχει πρόβλημα ποινικό.

Τέλος πάντων, επειδή αυτό το σπίτι δεν ήταν μόνο διαμετρησία, δεν ήταν μόνο κατάδειξη ενός προβλήματος, δεν ήταν μόνο πολιτική, δεν ήταν μόνο εσωτερική ζωή ήταν όλα αυτά μαζί, εννοείται ότι όταν κατά καιρούς κάποιος κρίκος δεν πήγαινε καλά η αλυσίδα είχε πρόβλημα.

Και τώρα το Σεπτέμβρη μάλλον αρκετοί κρίκοι δεν πήγαιναν καλά. Ήταν η πολιτική κατάσταση που δεν πήγαινε καλά. Ήταν η συμπάρασταση που δεν ήταν όπως τη θέλαμε. Κάποιοι θέλησαν να χρησιμοποιήσουν την κατάληψη για καθαρά μικροπολιτικούς λόγους (όπως η ΠΑΣΠ που θυμήθηκε να μας συμπαρασταθεί τώρα που η ηρωταρεία είναι δεξιά) αλλά κι από τους υπόλοιπους, τους συλλόγους ή τις εστίες (με τις οποίες επιχειρήσαμε να συνεργαστούμε) θα περιμέναμε κάτι παραπάνω από ψηφίσματα συμπάραστασης ή την παρουσία εκπροσώπων τους στη δίκη. Η παρουσία τους απλά στο κυλικείο-στέκι της κατάληψης, για παράδειγμα, μπορεί να είναι πολύ σημαντική. Και ήταν βέβαια και τα εσωτερικά προβλήματα που ανέφερα.

Ερ.: Τελικά κέρδισαν κάτι από την εσωτερική ζωή οι άνθρωποι που συμμετείχαν στην κατάληψη ή έμεινε μόνο η κούραση;

Απ.: Ναι, θεωρώ ότι κέρδισαν και πάρα πολλά μάλιστα. Για μένα προσωπικά ήταν ένα βίωμα που με διαμόρφωσε, μου 'μεινε όπως λένε. Άνθρωποι διαφορετικοί μεταξύ τους και προσωπικά αλλά και πολιτικά κατόρθωσαν μέσα από την κοινή ζωή να 'ρθουν πιο κοντά, να συνεργαστούν, να βρουν ένα τρόπο επικοινωνίας που πριν δεν υπήρχε. Και αυτό είναι κάτι που το ένιωσαν περισσότερο οι "παλιοί" της κατάληψης που έζησαν περισσότερο χρόνο μαζί. Κέρδισαν ακόμη οι άνθρωποι όλες εκείνες τις δημιουργικές προσπάθειες που έγιναν μέσα στο σπίτι. Το εργαστήρι στον 4^ο όροφο μιας ομάδας απ' τη Σχολή Καλών Τεχνών, της εικαστικής ομάδας "Κατάληψη" που έκανε την πρώτη της έκθεση μέσα κι έξω απ' το σπίτι προβάλλοντας μια διαφορετική χρήση του χώρου. Το ισόγειο που μια περίοδο είχε γίνει Ευλογημένο-εργαστήριο από ανθρώπους που από ιδεολογία κατασκεύαζαν τα πράγματά τους από παλιά πράγματα κάνοντας πράξη την ανακύκλωση και το σπάσιμο του διαχωρισμού πνευματικής και σωματικής εργασίας. Και ακόμη η εμπειρία του να διορθώνεις, να βάφεις, να ξαναστήνεις ένα εγκατελημένο σπίτι. Το υπόγειο μια Κυριακή, έπιασε φωτιά και καταστράφηκε. Ήρθε την Τρίτη το πρωί η τεχνική υπηρεσία του ΑΠΘ και ρωτούσε που έπιασε η φωτιά. Τα πάντα είχαν διορθωθεί μέσα σε μία μέρα. Το υπόγειο ήταν στην αρχή χώρος πρόσβασης για το συγκρότημα

"Γκούλαγκ" κι έπειτα αποθήκη για την ομάδα ανακύκλωσης της "Πράξης" όπου όλοι βοηθούσαν. Κι ακόμη η συμμετοχή των κατοίκων του σπιτιού στα πολιτικά τεκταινόμενα της πόλης: εκδηλώσεις, διαδηλώσεις κ.ά. Οι κάτοικοι του σπιτιού δεν ήταν βέβαια κοινά πολιτικοποιημένοι αλλά από κάποια στιγμή και πέρα γίνονταν κοινά ευαισθητοποιημένοι. Κι αυτό όχι μόνο για το στεγαστικό ούτε καν μόνο για τα φοιτητικά (όπως για παράδειγμα η συμμετοχή στην απεργία πείνας για το Ρούσσο το '87.

Ερ.: Τελικά η κατάληψη κατόρθωσε να πραγματοποιήσει κάποιους από τους στόχους της;

Απ.: Κατόρθωσε βέβαια να καταδείξει το στεγαστικό (δεν ξέρω πόσο ήθελε ο κόσμος να το δει). Κατέδειξε βέβαια και μία λύση στο πρόβλημα για να την ακολουθήσουν κι άλλοι. Όμως το στεγαστικό υποκείμενο ανταποκρίθηκε ελάχιστα ως καθόλου. Ετσι λίγες είναι οι καταλήψεις που πυροδοτήθηκαν και υπάρχουν σήμερα. Ο άλλος στόχος ήταν βέβαια η αυτοδιαχείριση. Κι αυτό νομίζω πως κουτσά-στραβά (;) μ' όλες τις γκρίνιες που βγαίνουν στον καθένα μας κατά καιρούς τον πέτυχε και μάλιστα αρκετά καλά.

Τα χρόνια αυτά δεν πρόκειται να τα ξεχάσουμε. Και όπως έλεγε κάποιος στη συνέλευση δεν πρόκειται απλά να μείνουν στο πίσω μέρος του κεφαλιού μας, αλλά θα φαίνονται σε κάθε μας κίνηση από 'δώ και πέρα.

Και σίγουρα χρειάζεται μία αποτίμηση. Μετά την απόφασή μας να αφήσουμε το κτίριο κίναμε και θα συνεχίσουμε κάποιες εκδηλώσεις-συζητήσεις μέχρι να φύγουμε. Ακόμη υπάρχει τεράστιο υλικό και ελπίζουμε ότι θα τα καταφέρουμε να βγάλουμε ένα βιβλίο. Και το υλικό δεν είναι μόνο ούτε κυρίως οι προκηρήσεις. Είναι οι αφίσες, οι φωτογραφίες, τα κείμενα που έμπαιναν στο ταμπλό κάθε τρεις και λίγο, τα κειμενάκια που διαβάστηκαν στα παρτάκια (που κάποιο καιρό είχαν αναχθεί σε "επιστήμη") και ακόμη τα ποιήματα που έχουν γραφτεί εκεί μέσα.

ΔΑΣΟΣ: ΔΥΣΤΥΧΩΣ ΜΑΣ ΤΕΛΕΙΩΣΕ

"Τις άλλες μου την έδωσε και μέτραγα τ' άστρα... Εκέψη βαριά με πλάκωσε κι ανέβηκα στα κάστρα..."

Ανέβηκα λοιπόν. Είπα να πάω στο δάσος να ηρεμήσω. Μα δε το βρήκα.

Την επόμενη μέρα, στα γραφεία της "Οικολογικής Θεσσαλονίκης" συνάντησα το Γιάννη Τζιβάλα, άνθρωπο με πολύχρονη προσφορά στα περιβαλλοντικά θέματα της πόλης μας, όπου κουβεντιάσαμε για την κατάσταση του δάσους της Θεσ/νίκης. Να λοιπόν η ιστορία ενός δάσους υπό εξαφάνιση...

Από τις αρχές της δεκαετίας του '20 άρχισε η φύτεψη δέντρων στα βόρεια της πόλης, καθώς οι μικρασιάτες πρόσφυγες φρόντισαν να διαμορφώσουν το χώρο γύρω από τα χωράφια που τους δόθηκαν. Ετσι σταδιακά δημιουργήθηκε το δάσος του Σέιχ-Σου που, καθώς το πρόβλημα της ρύπανσης της ατμόσφαιρας οξυνόταν, έγινε ο πνεύμονας της Θεσσαλονίκης. Παρόλα αυτά, στις αρχές της δεκαετίας του '70, το δάσος δέχτηκε το πρώτο μεγάλο πλήγμα. Αυθαίρετα χτιζείται το Φιλίππειο, η πρώτη δυναμική επέμβαση στο Σέιχ-Σου.

Το '75 με τη μελέτη Τριανταφυλλίδη προτείνεται η κατασκευή του περιφερειακού μέσα στο δάσος με την παράλληλη "αξιοποίησή" του "για να πάψει να είναι άδενδρο δράκων και ναρκωμανών"!!! Τα σχέδια αρχίζουν το '77 και το έργο ξεκινάει το '82. Παρόλως τις αντιδράσεις της Οικολογικής Κίνησης Θεσσαλονίκης και τις δυναμικές κινητοποιήσεις οικολόγων και φοιτητών το έργο συνεχίζεται με την ανοχή των πανεπιστημιακών και τις ευλογίες όλων των κομμάτων που πρόβαλαν τον περιφερειακό ως τη λύση του κυκλοφοριακού προβλήματος.

Πέρα από τον περιφερειακό, κατασκευάστηκαν δρόμοι (με συνολικό μήκος 70 χλμ.!!), μία εκκλησιά και ένα πάρκινγκ 1500 θέσεων, για να μπορεί το αυτοκίνητο να μπαίνει ευκολότερα στο δάσος!!!

Γέμισε λοιπόν το δάσος καυσάερα και σκουπίδια από τις ορδές των εποχούμενων φυσιολατρών που έδιωξαν τα ζώα και τα πουλιά από το "αξιοποιημένο"

μέρος του δάσους. Εξάλλου ο περιφερειακός έκοψε το δάσος στα δύο και τα καυσαέρια του χτίσαν ένα τείχος που εμποδίζει τον καθαρό αέρα να φτάσει στη πόλη (σύμφωνα με σχετική μελέτη).

Με όλα αυτά εντάθηκαν οι πιέσεις για οικοπεδοποίηση της περιοχής, κάτι που βρίσκει ουσιαστικά σύμφωνους όλους τους ενδιαφερόμενους δήμους, με την κυβέρνηση να άρει την υπουργική απόφαση για προστασία του δάσους και τον κ.Κούβελα να μιλάει για παραδοσιακές κατοικίες σ' όλη τη πλαγιά του Σέιχ-Σου.

Όμως η βάνουση επίθεση κατά του δάσους συνεχίζεται και πιο ανατολικά στην περιοχή του Κισσού (Ισενλι), στη νοτιοδυτική πλευρά του Χωριτιάτη, μία έκταση δημόσια που έχει κυριχτεί από το '73 αναδασωτέα. Η άρση αυτής της απόφασης έχει γίνει παράνομα για να εξυπηρετήσει γνωστά συμφέροντα και καταστάσεις. Η κοινότητα Χωριτιάτη με τη συνεργασία του συνεταιρισμού μηχανικών έβρισε στην κυριολεξία μια έκταση 2100 στρεμμάτων με προοπτική επέκτασης του έργου σε μια περιοχή 11000 στρεμμάτων. Ηδη άρχισε η κατασκευή δρόμων, συστήματος αποχέτευσης και ο χωρισμός οικοπέδων. Έτσι χτίζεται ένας συν-οικισμός σε υψόμετρο 700μ (για πρώτη φορά στην Ελλάδα) και εξαφανίζεται κάθε ελπίδα δημιουργίας ενός ενιαίου δάσους γύρω από τη θεσ/νίκη που θα λειτουργούσε ως ασπίδα στη μόλυνση, όντας μια πνοή ζωής για όλο το νομό. Χαρακτηριστικό παράδειγμα του τεχνοκρατικού υδροκεφαλισμού που διακρίνει τους αρμόδιους είναι ο δρόμος από τα Πλατανάκια προς τον Κισσό που έγινε πάνω σε αναδασωμένη έκταση.

Μπροστά σ' αυτή την κατάσταση, οι προτάσεις της οικολογικής άποψης είναι ουσιαστικές και συγκεκριμένες. Να σταματήσουν τα έργα που θίγουν τη ζωή του δάσους και να γίνουν φυτέψεις και αναδασώσεις όπου χρειάζεται με αγάπη και φροντίδα για τα νεαρά φυτά. Να μην αλλάξει το καθεστώς ιδιοκτησίας, να παραμείνουν μόνο οι γεωργικές κατοικίες. Είναι ανάγκη να γίνει το δάσος Εθνικός Δρυμός για την προστασία τόσο του ίδιου όσο και της ποιότητας της ζωής μας. Και εφόσον ο περιφερειακός παραμένει ως έχει, πρέπει να γίνουν υπόγειες διόδους για τα ζώα και ακίνδυνες διαβάσεις για τους πεζούς, για να επικοινωνούν τα δύο μέρη του δάσους και να ξαναγίνει αυτό τόπος συνάντησης του ανθρώπου με τη φύση.

ΑΠΟ ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ ΟΜΑΔΑΣ ΠΕΡΑ ΑΠ' ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ ΠΟΥ ΜΟΙΡΑΣΤΗΚΕ ΣΤΗ ΦΕΤΙΝΗ ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ.

Τελευταία μέρα ενός ακόμη φεστιβάλ κινηματογράφου. Μια ακόμη επόμενη μέρα του υπάρχοντος ελληνικού κινηματογράφου.

Οι γνωστές, διαβλητές και κάτω από τις σκοπιμότητες των γνωστών συμφερόντων, κυκλωμάτων και πατρώνων, των νονών (και του κινηματογράφου), διαδικασίες χρηματοδότησης, παραγωγής, πρόκρισης, κρίσης να έχουν προηγηθεί και να έχουν προκαλέσει τις συνήθειες και επαναλαμβανόμενες κάθε χρόνο διαμαρτυρίες...

...Δυστυχώς, από την εποχή των ευτελών εμπορικών κατασκευασμάτων, περάσαμε στην εποχή των ψυχαναλυτικών δραμάτων διανοούμενων και όλοι έπαιξαν σε αυτό το παιχνίδι, προετοιμάζοντας έτσι την επάνοδο των πρώτων που θα βοηθήσει σ' αυτό και η νέα ηγεσία του κινηματογραφικού τομέα του υπουργείου.

Την εποχή που φτιάχνονταν οι χωρίς γενικότερο ενδιαφέρον ταινίες της δεύτερης εποχής, οι άλλοι κατέκλυσαν τα βίντεο και της τηλεόρασης με ότι αισχρότερο, προωθώντας φυσικά τις κυρίαρχες αξίες.

Ο κινηματογράφος που δεν είναι λαϊκός, δεν ενοχλεί και δεν δημιουργεί κανένα πρόβλημα με το να βραβεύεται σε όποιο φεστιβάλ.

Ποιον αγγίζει;...

... Και είναι επόμενο οι επιτροπές και η πλατεία να δυσανασχετεί στις αντιδράσεις του ΕΞΩΣΤΗ. Γιατί ενοχλεί. Χαλάει το παιχνίδι.

Όπως άλλωστε και στην ίδια την κοινωνία.

Οι από πάνω και οι από κάτω (αντίστροφα εδώ).

Η εξουσία και οι πολέμιοι της.

Ο καθένας διαλέγει το ρόλο του.

ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ Κ.Θ.Β.Ε.

Σειρά φθινοπωρινών παραστάσεων οργανώνει οργάνωνει φέτος το Κρατικό θέατρο Βορείου Ελλάδος κατά τους μήνες Οκτώβριο και Νοέμβριο στις δύο σκηνές του (Υπερώο, Βασιλικό θέατρο). Συγκεκριμένα:

Στο Υπερώο οι παραστάσεις θα αρχίσουν την Τετάρτη 17 Οκτωβρίου και θα διαρκέσουν μέχρι τις 18 Νοεμβρίου. Θα παρουσιαστούν τα τρία μονόπρακτα: "Παίζοντας" του Σάμουελ Μπέκετ, "Ιστορία ζωολογικού κήπου" του Εντουαρντ Άλμπερτ και "Καρέκλες" του Ευγένιου Ιονέσκο.

Στο Βασιλικό θέατρο οι παραστάσεις θα αρχίσουν το Σάββατο 20 Οκτωβρίου με το έργο "Η Ηρα και το παγώνι" του Σων 'Ο Κέιζυ.

Το έργο αυτό που έχει παρουσιασθεί με επιτυχία την άνοιξη σε μικρό αριθμό παραστάσεων θα παίζεται μέχρι τις 11 Νοεμβρίου.

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΦΠΦ

Το ΔΣ του συλλόγου φοιτητών Φιλοσοφίας-Παιδαγωγικής-Ψυχολογίας προαναγγέλλεται προς τις ημερομηνίες 22, 23, 24 Οκτώβρη για το τριήμερο εκδηλώσεων που θα οργανώσει. Το τριήμερο θα περιλαμβάνει τρία θέματα:

α) ψυχοσβένεια (από την ομάδα της Λέρου).

β) αναπηρεία

γ) η Σχολή Ψυχολογίας (Συζήτηση για τον επικείμενο χωρισμό του τμήματος ΦΠΦ σε τμήμα Φιλοσοφίας-Παιδαγωγικής και τμήμα Ψυχολογίας. Πιθανότατα θα υπάρχει και κάποιος από το σύλλογο Ελλήνων Ψυχολόγων).

Η εκδήλωση θα γίνει σε κάποιο από τα αμφιθέατρα της Φιλοσοφικής Σχολής.

ΠΕΤΥΧΑΜΕ!

Τι αφίσα κι αυτή...! Πετύχαμε, λέει, πάρκινγκ, μετρό, παραλία, ύδρευση. Μια τρύπα στο μετρό πετύχαμε. Η τρύπα που μας πήρε δύο χρόνια να πετύχουμε είναι λιγότερο από το 5% του συνολικού έργου του μετρό. Τα πάρκινγκ πάλι; Τι πάρκινγκ; Ασε την παραλία. Μα για ποιο πράγμα μιλάμε; Άλλαξε τίποτα στην παραλία; Απορώ... Για την ύδρευση, τι να πώ. Στην Αραβησότα τα ΜΑΤ δεν μπόρεσαν. Η Δοιράνη έχει σχεδόν στερέψει. Ο Αλιάκμονας σύμφωνα με μελέτες είναι μολυσμένος. Μα, τέλος πάντων, τι αφίσα κι αυτή!!!

Ο ΠΑΝΤΕΠΟΠΤΗΣ

Ποιος ξέρει, μπορεί, αγωνίζεται, αμφισβητεί, πραγματοποιεί και ενώνει; Μα, ο "αδέσμευτος" υποψήφιος δήμαρχος θεσ/νίκης Δ.Φατούρος.

* Γιατί αυτός ξέρει τα προβλήματα της Θεσσαλονίκης. Εχοντας χτίσει επί 30 χρόνια κομμάτια της πόλης μας υποθέτω ότι είναι συνυπεύθυνος για την πολεοδομική πατάτα που λέγεται Θεσσαλονίκη.

* Γιατί αυτός μπορεί να δημιουργήσει μια ανθρώπινη, ευρωπαϊκή πόλη. Οι παλιοί φοιτητές θυμούνται το ανθρώπινο ευρωπαϊκό πανεπιστήμιο επί πρυτανείας Φατούρου (βλ. Α.Νίκης, Τελόγλειο κ.ά.).

Όλα αυτά μας έχουν πείσει ότι ο Δ.Φατούρος "αγωνίζεται, αμφισβητεί, πραγματοποιεί και ενώνει", μια και έχει την υποστήριξη ΠΑΣΟΚ-ΣΥΝ και είναι και αδέσμευτος...!

Έχει μυαλό!

Ο Ν.Παπασοτόλου έχει μυαλό πάντως. Κανείς άλλος δεν μπορεί να ξεπουλήσει τη Θεσσαλονίκη σε ξένες εταιρίες, είπε, παρά μόνο εμείς. Γιατί μόνο εμείς είμαστε υπερκομματικοί και δε φοβόμαστε το πολιτικό κόστος!

Έχει μυαλό II

Ο Ν.Παπασοτόλου λέει και ωραία: "Εγώ μπορώ να σώσω τη Θεσσαλονίκη". "Εγώ μπορώ να φτιάξω τη Θεσσαλονίκη". Ψυχραιμία.....

Από συνέντευξη του κ.Παπασοτόλου στο ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ TV στις 8/10/90.

ΤΑ ΝΕΑ ΜΕΤΡΑ ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΠΑΛΙΑ

Μιλώντας κανείς για την παιδεία στις μέρες μας θα μπορούσε να σταθεί σ' ένα απ' τα αξιοσημείωτα του καλοκαιριού που μας έφυγε - τα νέα μέτρα του μυσταγοφόρου υπουργού Παιδείας ή θρησκευμάτων κ. Κοντογιαννόπουλου. Όπως είναι φυσικό οι νέες ρυθμίσεις δίκασαν όλους τους ενδιαφερομένους, από την ΟΑΝΕ και τη ΔΟΕ ως το Παιδαγωγικό Ινστιτούτο και την "πνευματική ηγεσία" του τόπου. Παρακολουθήσαμε μια δημόσια συζήτηση στα MASS MEDIA με τη συμμετοχή όλων πλην των άμεσα ενδιαφερομένων, των μαθητών δηλαδή, πράγμα άλλωστε φυσιολογικό και αναμενόμενο για τη δυσλεξική νεοελληνική παιδαγωγική κουλτούρα μας.

Ωστόσο το πράγμα στην κρυφή δυναμική του έχει δύο όψεις - μια αυτή που ανέδειξε η πλειοψηφία των ΜΜΕ δηλ. αστειασμοί από προοδευτικές γραφίδες και θετικές κρίσεις από νεόκοπους εθναμύνητες. Πραγματικά αυτή είναι η επιφανειακή όψη. Όντως τα νέα μέτρα και οι υποστηρικτές τους φανταζόμαστε θα τύχουν της ανάλογης μεταχείρισης στις αθηναϊκές επιθεωρήσεις. Αλλά το ζητούμενο δεν είναι εδώ. Η παιδεία στον τόπο μας χρειάζεται κάτι περισσότερο από τη σατιρική της υπενθύμιση. Ας δούμε όμως ποιες είναι οι νέες ρυθμίσεις και ποια η ουσιαστική τους διάσταση.

I) Επαναφέρεται η βαθμολογία στο δημοτικό σχολείο, οι εξετάσεις στο δημοτικό και γυμνάσιο. Αξίζει να αναφέρουμε τα θετικά σημεία αυτού του άρθρου. Εξετάσεις από 10-11 χρονών, ουσιαστικά δηλ. κλίμα τρομοκρατίας μέσα στις τάξεις, έντασης των σπουδών, αποθήκευση εμπορεύματος (δηλ. πληροφοριών) με μοναδικό σκοπό την κατανάλωση του σε μια συγκεκριμένη στιγμή (αυτή των εξετάσεων) κι όλα αυτά συνέχεια μέχρι την ηλικία των 18 χρονών. Όσο για τους άτυχους που θα πετύχουν στις εισαγωγικές εξετάσεις για τα Α.Ε.Ι. άλλα 4-6 χρόνια εξετάσεων, σύνολο δηλ 12-14 χρόνια εξετάσεις σε θέματα στων οποίων τη διαμόρφωση ελάχιστα συμμετέχει ο μαθητής, αντικείμενο μιας αλλοτριωτικής πολυβαθμίδωτης και αυστηρά ιεραρχημένης διαδικασίας που κατ'εμφημισμόν ονομάζεται εκπαιδευτικό σύστημα.

II) Επαναφέρεται η πρωινή προσευχή (υποχρεωτικά), η έπαρση και υποστολή της σημαίας (υποχρεωτικά). Εδώ έχουμε να κάνουμε με την κορύφωση του πατριδολατρικού ελληνοχριστιανικού πνεύματος. Ώσάν ο υποχρεωτικός εκκλησιασμός να βοηθά στην ηθική και πνευματική συνειδητοποίηση του μαθητή. Οι εντάσεις σοβαρές, κι αφορούν το ίδιο το θέμα της ελευθερίας της βούλησης στο Χριστιανισμό (προσεύχεται απλά κανείς όταν νιώθει την ανάγκη για κάτι τέτοιο κι όχι καθ' υποχρέωση κάθε πρωί). Οι αντιρρήσεις αυτές απλώς αγνοήθηκαν από την πολιτική ηγεσία του υπουργείου. Όσον αφορά το θέμα της έπαρσης και υποστολής δεν έχουμε παρά να επιστημόνουμε το φόβο του εθνικισμού σ' ένα κόσμο που αλλάζει με καταπληκτική ταχύτητα. Εξάλλου, σύμφωνα με δηλώσεις αρμοδίων που είδαν το φως της δημοσιότητας, στο μέλλον η προσφορά μας θα είναι η πνευματικότητα του ελληνισμού και η ορθοδοξία!

III) Συνεκτιμάται η κοινωνικοπολιτιστική υποδομή της οικογένειας του μαθητή του δημοτικού σχολείου. Μέτρο αρκετά ασαφές στη διατύπωση του έτσι ώστε να ανακληθεί λίγο από του δημοσιοποιήθηκε. Κανείς εξέφων άνθρωπος βέβαια δεν αμφιβάλει πως αυτή η περιφημη κοινωνικοπολιτιστική οικογενειακή υποδομή ούτως ή άλλως διακρίνεται στη συμπεριφορά του μαθητή καθώς οι δυνατότητες του κάθε παιδιού εξελίσσονται κατά τον ένα ή άλλο τρόπο μέσα στο περιβάλλον όπου ζουν ή μεγαλώνουν. Λογικά λοιπόν στην υπάρχουσα βαθμολογία αντανακλάται αυτό το στοιχείο.

Φανταζόμαστε πως η προηγούμενη σκέψη μας έβρισκε ανταπόκριση στην πραγματικότητα πριν τη δημοσίευση αυτής της ρύθμισης και θα εξακολουθήσει να βρίσκεται και μετά από αυτή. Λοιπόν κανείς δε θα ενοχλούνταν και θα άφηνε τη συγκεκριμένη υπουργική εξαγγελία να περιφέρεται ανάμεσα στην περιοχή που τα όρια της χαράσσουν το κίτς, το γελοίο, ο κυβερνητικός αυταρχισμός και η παιδαγωγική στενομαλιά ορισμένων αρμοδίων. Ωστόσο, κι εδώ στέκόμαστε, αυτό που ενοχλεί είναι ο χαφιεδισμός και η τρομοκρατία που εισάγεται μέσα αλλά κυρίως έξω από το σχολείο και σε στοιχεία που αφορούν την εντελώς ιδιαίτερη και προσωπική ζωή του μαθητή και της οικογένειάς του.

IV) Καταργούνται οι αδικαιολόγητες απουσίες. Άρθρο που περικλείει στη δυναμική του, το κλειδί για να λυθούν όλα τα προβλήματα, δίνοντας τη δυνατότητα στο σύνολο των μαθητών να αναπτυχθούν σε αδράντι-νους χαρακτήρες, πρότυπα συμπεριφοράς και ηθικής.

V) Δηλώνεται ότι οι μαθητές πρέπει να είναι ευπρεπώς ντυμένοι. Την ενδυμασία των μαθητών θα καθορίζουν ο σύλλογος των καθηγητών και ο σύλλογος γονέων και κηδεμόνων. Θα ήταν κοινότυπο μετά απ' όλα αυτά να παρατηρήσουμε ότι πάλι λείπουν οι άμεσα ενδιαφερόμενοι - οι μαθητές - απ' το σώμα που θα αποφασίσει για ένα τόσο σημαντικό για την ίδια την προσωπικότητα τους θέμα. Πώς μπορεί κανείς να δηλώσει τη συμφωνία του ή την αντίθεσή του μ'ότι βλέπει γύρω του, τον ερωτισμό του και εν τέλει τις αισθητικές του αντιλήψεις, αν κάποιο άλλο αποφασίζουν ποντάροντας στη διατεταγμένη απουσία του. Πραγματικά εδώ μπορούμε να δούμε, όσο κι αν μας φαίνεται περίεργο, τη βούληση του κρατικού μηχανισμού για τη πλήρη εξαφάνιση της ιδιαίτερης προσωπικότητας του καθενός και της επιβολής δια της δύναμης εκείνου του ιδανικού κοινού μέσου όρου που είναι αποδεκτός απ' αυτόν τον ίδιο το μηχανισμό.

VI) Τέλος εισάγονται οι βαθμοί παρέκλισης από την προθήκουσα διαγωγή. Μέτρο που στη σαφήνεια του δείχνει και το ρόλο του. Μια διαρκής αστυνομικού τύπου απειλή πάνω απ' τα κεφάλια των άτυχων μαθητών και βέβαια ο ηθικός στιγματισμός των παραβατών.

Φαίνεται ότι οι εμπνευστές αυτού του άρθρου δε σκέφτηκαν καθόλου πως η διαγωγή του κάθε ανθρώπου είναι αποτέλεσμα αλληλεπίδρασης του περιβάλλοντος με το συγκεκριμένο κάθε φορά υποκείμενο και εφόσον κάθε φορά έχουμε να κάνουμε και μ' ένα διαφορετικό περιβάλλον και άρα με μια ποιοτική σχέση που δημιουργείται εν θερμώ ανθρώπου (δηλ. μαθητή) - περιβάλλοντος, ποιος είναι αυτός και με ποια κριτήρια θα μοιράσει βαθμούς παρέκλισης σ' αυτήν τη σχέση, ορίζοντας συνάμα το προσήκον περιβάλλον και την προσήκουσα σχέση ανθρώπου-περιβάλλοντος.

Σε γενικές γραμμές λοιπόν αυτά είναι τα μέρη μιας ενότητας σκληρών μέτρων που έχουν να αντιμετωπίσουν όσοι δουλεύουν στην εκπαίδευση. Γιατί βεβαίως και οι δάσκαλοι καλούνται να παίζουν πιο αυστηρά τώρα το ρόλο του παιδονόμου σε χρόνο που θα μπορούσαν να ασχοληθούν με πιότερο εκπαιδευτικού χαρακτήρα δραστηριότητες. Ενώ δεν ξεχνούμε και τις απειλές για κατάργηση της επετηρίδας, εισαγωγή μεταπτυχιακών σεμιναρίων για να δουλέψεις στην εκπαίδευση κ.λπ.

Εν τέλει οι νέες ρυθμίσεις του υπουργείου εύκολα διακρίνεται ότι διαπνέονται από τις αρχές - εδχως: παιδαγωγικές - της ποσοτικοποίησης, της τυποποίησης, του αυταρχισμού, της εντατικοποίησης στους ρυθμούς σπουδών και στην προσωπική ζωή των μαθητών. Παιδαγωγικές αρχές που εξακολουθούν μέχρι και σήμερα να αποτελούν βασικά δομικά χαρακτηριστικά του ελληνικού εκπαιδευτικού συστήματος.

Το ότι τα μέτρα πέρασαν χωρίς ιδιαίτερη δυσκολία αποτελεί μία νίκη πραγματική της κυβέρνησης. Από τη μεριά του κινήματος δεν έχουμε παρά να περιμένουμε το πολυνομοσχέδιο για την παιδεία, με τις διατάξεις για τα Α.Ε.Ι. έτσι ώστε συνολικά να μπορούμε να δώσουμε τις κατάλληλες απαντήσεις στις "νέες ιδέες"

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΗ: Πόσο κοινές φαντάζουν οι δηλώσεις των κ.κ. Σημίτη και Θεωδορίσκου, γραμματέα της ΚΝΕ, όταν μιλούν για το θετικό σκέλος των ρυθμίσεων και πόσο σοβαρά μπορεί να αναρωτηθεί κανείς τι εννούσε ο υπυπουργός Παιδείας κ.Μπεκίρης όταν παρατηρούσε πως μια μαθήτρια φορούσε κοντή μπλούζα και ότι κρεμόταν από τη ζώνη της ένα κουκλάκι.

■ Η δήλωση της εβδομάδας:
Με τον Κώστα γίναμε αυγοτάραχο!
(Μαρίκα Μητσοτάκη, κυρία πρωθυπουργού).